

◆ RUGA TAINICĂ A SUFLETULUI NEPRIHĂNIT ◆

Gavriil Stiharul

Patruzeci de sfinți
ce-așteptați smeriți
la schit din poiană,
unde nu e iarnă,
fierbinți lacrimări
din mii lumânări,
lacrimări de ceară
la slujbă de seară,
când sunt pomeniți
cei nespovediți,
la priveghere,
ceas de tăcere,
când până la mine
s-aude cum vine
pasul greu din cer,
îngerul stingher
frângând câte-o viață
înspre dimineață.
În nisip de stele,
luna printre ele
stă împotmolită
de vrăji împietrită,
planete sinistre
vâslesc înainte.
Patruzeci de sfinți
ce-așteptați smeriți
la schit din poiană,
unde nu e iarnă,
aprindeți tăciunii
rupând vrajă lunii -
fire de mătase
din raze sunt trase,
pe ele coboară
câte-o stea fugară
atunci când mai moare
un împărat mare.
Rugați pe Slăvitul
să-mi vină Ursitul
în zi de Florii,
când, peste câmpii,
cerul greu de floare
plouă cu petale.
Iată, El să vină

șezând pe asină,
alături de-un mânz
să vină la prânz,
petale în zbor
să-I facă covor,
unde să pășească
slava Lui cereasca.
Răsări soare mare,
răsări sfinte tare,
nouăzeci de raze
să mă lumineze:
două la sprâncene,
două între gene,
restul dintre ele
să se facă stele,
să-mi fie cunună
în noapte cu lună ...